

УДК 347.73

DOI <https://doi.org/10.32782/pdu.2024.2.48>**М. В. Купцов**аспірант кафедри адміністративного права та адміністративного процесу
Одеського державного університету внутрішніх справ

ПРО ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ МЕХАНІЗМУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПУБЛІЧНИХ ЗАКУПІВЕЛЬ В УКРАЇНІ

Стаття присвячена дослідженню основних положень механізму адміністративно-правового регулювання публічних закупівель в Україні.

На думку автора сукупність норм, які регламентують порядок, механізм здійснення публічних закупівель, відносяться до одного з напрямів державного управління у сфері організації публічних закупівель, тобто відносяться до адміністративно-правових норм.

Автор прийшов до висновку, що механізм адміністративно-правового регулювання публічних закупівель включає в себе:

норми адміністративного права, які закріплюють порядок проведення публічних закупівель, в яких визначено суб'єкти публічних закупівель, їх права та обов'язки, юридичні факти, за наявності норми права починають діяти, а також державно-примусові заходи, що застосовуються у разі невиконання визначених правових вимог щодо порядку здійснення публічних закупівель;

правовідносини у сфері публічних закупівель, які дозволяють реалізувати законні інтереси, права та свободи й забезпечити виконання обов'язків конкретними суб'єктами публічних закупівель;

юридичні факти, які встановлюють конкретні обставини, за наявності яких «включається» механізм адміністративно-правового регулювання публічних закупівель, зв'язок між суб'єктами правовідносин їх взаємні права та обов'язки виникають на основі норм права та за наявності юридичних фактів;

акти реалізації права, як результат адміністративно-правових відносин (правовідносин) у сфері публічних закупівель, як активні дії щодо дотримання вимог правових норм, виконання зобов'язувальних правових розпоряджень і використання можливостей, що надаються адміністративно-правовими нормами) у сфері публічних закупівель.

Серед актів реалізації права автор виділяє правозастосовні акти, що передбачає видання державно-владного акта у випадках, коли суб'єкти права самі, без втручання держави в особі його компетентних органів, не можуть реалізувати свої права та виконати обов'язки. Зазначається, що правозастосовні акти від імені держави персоналікуються права та обов'язки учасників правовідносин у сфері публічних закупівель, індивідуалізуються санкції правових норм.

Ключові слова: публічні закупівлі, механізм правового регулювання, механізм адміністративно-правового регулювання, адміністративно-правові відносини.

Постановка проблеми. Належне формування будь-якого правового інституту неможливе без розуміння механізму правового регулювання вказаного інституту. Саме при розумінні функціонування механізму правового регулювання певного правового напрямку діяльності можна побудувати відповідну нормативно-правову базу цього напрямку. Таким чином розуміння основних положень механізму

адміністративно-правового регулювання публічних закупівель є не просто теоретичним питанням. Це розуміння надає основу для належної побудови інституту публічних закупівель в Україні. Погляди з вказаної проблематики є дискусійними серед науковців, але за результатами наукового пошуку встановлюється необхідний напрям для подальшого розвитку порядку здійснення публічних закупівель.

Метою цієї наукової статті виступає дослідження основних положень меха-

нізму адміністративно-правового регулювання публічних закупівель в Україні.

Аналіз наукових публікацій. Окремі положення механізму правового регулювання досліджували такі вчені, як А. С. Васильєв, В. В. Іванов, А. М. Колодій, В. В. Копейчиков, Є. Б. Ручкін, В. Д. Ткаченко, М. В. Цвік, та інші.

Питання механізму адміністративно-правового регулювання досліджували такі вчені, як В. Б. Авер'янов, Ю. П. Битяк, З. Р. Кісіль, Є. В. Кобко, С. Г. Стеценко, Н. Ю. Цибульник, Д. В. Швець та інші.

Разом з тим проблема визначення механізму адміністративно-правового регулювання публічних закупівель продовжує мати місце, що потребує продовження подальших досліджень.

Виклад основного матеріалу. Перед тим, як розглянути основні положення механізму адміністративно-правового регулювання публічних закупівель необхідно зазначити, що вказане регулювання повинно базуватися на загальних положеннях теорії держави та права.

Визначаючи роль держави, Р. В. Зварич слушно зазначив, що держава будучи суб'єктом та об'єктом дії права, спрямовує дії його регулятивної функції на забезпечення ефективних механізмів закріплення, охорони і захисту прав громадян, забезпечення законного механізму реалізації повноважень державними органами та упорядкування суспільних відносин. Крім того, регулятивна функція права характеризується як одна з форм впливу права на суспільні відносини, з метою приведення їх до державно-правових вимог, а також формування моделі поведінки суб'єктів та органів держави у відповідності до інтересів суспільства, держави та громадян [1, с. 88-89].

Відповідно основні положення механізму адміністративно-правового регулювання публічних закупівель необхідно спочатку розглянути з точки зору теорії держави та права на сутність механізму правового регулювання.

Механізм правового регулювання А. С. Васильєв та В. В. Іванов визначають як сукупність правових засобів, що використовуються в процесі правового регулювання суспільних відносин, які

в комплексі складають правотворчу, правореалізаційні процедури і процедуру притягнення до юридичної відповідальності [2, с. 283].

На нашу думку представляє інтерес наукова позиція А. С. Васильєва та В. В. Іванова, які до механізму правового регулювання відносять:

1. Норми права, які закріплюють загальне правило (масштаб, модель) поведінки. У правовій нормі встановлюються коло суб'єктів, до яких вона належить, їх права та обов'язки, об'єкт правового впливу, юридичні факти, за наявності яких норма права набирає чинності, а також державно-примусові заходи, що застосовуються у разі невиконання загальнообов'язкових вимог, які у нормах права. Залежно від того, який спосіб правового регулювання обраний законодавцем (дозволеність, зобов'язання або заборона), виділяють правові норми що дозволяють, що зобов'язують і забороняють.

Норма права, як елемент системи права, повинна знайти своє зовнішнє вираження в нормативно-правовому акті, від виду якого залежить юридична сила самого нормативно-правового акта.

2. Правовідносини, які дозволяють реалізувати законні інтереси, права та свободи й забезпечити виконання обов'язків конкретними суб'єктами права.

3. Юридичні факти встановлюють конкретні життєві обставини, за наявності яких «включається» механізм правового регулювання. Зв'язок між суб'єктами права, їх кореспондуючі права та обов'язки виникають на основі норм права та за наявності юридичних фактів.

4. Акти реалізації права як активні дії щодо дотримання вимог правових норм, виконання зобов'язувальних правових розпоряджень і використання можливостей, що надаються правовими нормами, також включаються до правового механізму.

5. Серед актів реалізації права слід виділити правозастосовні акти, які займають особливе місце у механізмі правового регулювання. На відміну від інших актів реалізації права, правозастосування передбачає видання державно-владного акта у випадках, коли суб'єкти права

самі, без втручання держави в особі його компетентних органів, не можуть реалізувати свої права та виконати обов'язки. Необхідність у виданні правозастосовних актів виникає у випадках, коли самі норми права передбачають, що індивідуалізація прав та обов'язків здійснюється органами держави, посадовими особами, а не учасниками правовідносин, або у випадках, коли суб'єкти регульованих правовідносин поведуться протиправно.

Правозастосовні акти мають форму рішень, вироків, наказів, розпоряджень і т.д. Вони від імені держави персоніфікуються права та обов'язки учасників правовідносин, індивідуалізуються санкції правових норм [2, с. 283-284].

В цілому структура механізму правового регулювання, яка запропонована А. С. Васильєва та В. В. Іванова, є для нас прийнятною, однак ми не в повній мірі погоджуємося з тим, що за наявності юридичних фактів норма права набирає чинності. На наш погляд за наявності юридичних фактів норма права не набирає чинності, а вона починає діяти, тобто виникає правовідношення.

Також цікавим є підхід В. Д. Ткаченко та Є. Б. Ручкін щодо функціонування механізму правового регулювання. Вони вважають, що правове регулювання розпочинається дещо раніше, ніж дія цього механізму, оскільки він не тільки охоплює процес безпосереднього визначення правом поведінки людей, а й включає до себе передуючу цьому стадію правової регламентації суспільних відносин. Власне ж «запуск» механізму правового регулювання відбувається зазвичай у момент набрання зазначеними правовими нормами чинності.

Однак іноді і після початку дії норм права функціонування механізму правового регулювання може блокуватися внаслідок недостатньої чіткості формулювань окремих норм права, що заважає їх розумінню, а відтак і реалізації таких норм особами, яким вони адресовані. На зазначеній стадії механізму правового регулювання визначається загальний правовий статус учасників суспільних відносин, окреслюється коло їх основних прав та обов'язків.

Перехід до наступної стадії механізму правового регулювання пов'язаний з виникненням між суб'єктами права за наявності передбачених правовими нормами обставин (юридичних фактів) індивідуалізованих юридичних зв'язків – правових відносин конкретного типу, сторони яких наділяються суб'єктивними юридичними правами і обов'язками. Тим самим забезпечуються необхідна деталізація, уточнення на рівні персонально визначених осіб загальних моделей їх стосунків, описаних у правових нормах. Це дає змогу учасникам таких правовідносин перейти до безпосереднього здійснення моделей поведінки, що становлять зміст реалізації правових норм.

Наступною стадією механізму правового регулювання є застосування норм права, що може як передувати стадії виникнення конкретних правовідносин, так і відбуватися після неї. У першому випадку застосування правових норм має оперативно-виконавчий характер і пов'язане з виданням правозастосовних актів, що відіграють роль юридичних фактів, яких бракує для встановлення конкретних правових відносин. У другому випадку прийняття актів застосування правових норм спрямоване на усунення обставин, які створюють перепони на шляху реалізації сторонами правових відносин своїх суб'єктивних юридичних прав і обов'язків.

Завершальною стадією механізму правового регулювання є реалізація норм права. На цьому етапі суб'єкти правових відносин здійснюють свої юридичні права і виконують покладені на них юридичні обов'язки. Якщо при цьому характер поведінки зазначених осіб узгоджується з вимогами юридичних приписів, мета правового регулювання досягнута, а отже, механізм правового регулювання спрацював [3, с. 220-223].

Авторський колектив навчального посібника «Загальна теорія держави і права» взагалі окремо не визначає механізм правового регулювання, а розглядає правові відносини, які визначають як специфічні вольові суспільні відносини, що виникають на основі відповідних норм права, учасники яких взаємопов'язані суб'єктивними правами та юридичними

обов'язками. Виходячи з того, що правовідносини – це поєднання фактичних суспільних відносин і юридичних норм, розрізняють їх юридичний і фактичний зміст. Юридичний зміст правовідносин – це зафіксовані у нормах права суб'єктивні права та юридичні обов'язки їх учасників. Суб'єктивне право розуміється як міра можливої поведінки, що належить уповноваженій особі для задоволення її інтересів та потреб і яка забезпечується відповідними юридичними обов'язками інших (зобов'язаних) осіб. До складових правовідносин відносять: суб'єкти права – учасників правових відносин, які мають суб'єктивні права та виконують юридичні обов'язки; об'єкти правових відносин; юридичні факти [4, с. 190-195].

Переходячи до регулювання адміністративно-правових відносин, зазначимо, що окремі наукові підходи взагалі не передбачають виділення такої правової дефініції, як механізм правового регулювання адміністративно-правових відносин. Так автори підручника «Адміністративне право України» механізм правового регулювання адміністративно-правових відносин не виділяють, однак виділяють окремо: норми адміністративного права; реалізацію норм адміністративного права та адміністративно-правові відносини, при цьому юридичні факти вказуються як такі, що викликають адміністративно-правові відносини; суб'єкти адміністративного права [5, с. 179, 577-579].

Але ми дотримуємося правової позиції щодо використання саме механізму правового регулювання правовідносин, у тому числі в адміністративному законодавстві. Відповідно ми погоджуємося з точкою зору С. Г. Стеценка, який зазначає, що основне місце в реалізації правового регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права посідає явище, яке в теорії права, юридичній науці та адміністративному праві має назву механізму адміністративно-правового регулювання. Саме за рахунок останнього та його складових частин досягається мета якісної регламентації суспільних відносин, що входять до предмета адміністративного права. Сама категорія «механізм правового регулювання» виникла в рамках загальної теорії

права для відображення руху, функціонування правової форми.

На думку С. Г. Стеценка, правові норми, які використовуються в адміністративно-правовому праві, самі по собі статичні, а в рух вони приводяться **саме за допомогою механізму адміністративно-правового регулювання**. Також із деякою мірою умовності він припускає, що норми адміністративного права – це статика, а механізм адміністративно-правового регулювання – динаміка [6, с. 63-66].

Однак на нашу думку самі адміністративні норми входять до механізму адміністративно-правового регулювання, відповідно адміністративні норми не приводяться в рух саме за допомогою механізму адміністративно-правового регулювання, в рух адміністративні норми приводяться за допомогою юридичних фактів, які в свою чергу визначені адміністративними нормами.

В подальшому С. Г. Стеценко дає визначення механізму правового регулювання – як сукупність правових засобів, за допомогою яких здійснюється правове регулювання суспільних відносин у сфері адміністративного права. До вказаного механізму вчений відносить органічні та функціональні складові.

Органічні складові частини:

1. Норми права – загальнообов'язкові правила поведінки, встановлені з метою регулювання суспільних відносин;

2. Акти реалізації норм права – процес фактичного втілення в життя приписів правових норм через поведінку суб'єктів адміністративного права;

3. Правові відносини – вольові суспільні відносини, що виникають на основі норм права.

До функціональних складових С. Г. Стеценко відносить: юридичні факти (фактичні склади); правову свідомість і правову культуру; законність; акти тлумачення норм права; акти застосування норм права. Юридичний факт науковець визначає як конкретні життєві обставини, з якими пов'язані виникнення, зміна та припинення адміністративно-правових відносин. Самі по собі норми адміністративного права не діють, вони активізуються лише

тоді, коли настають необхідні для їхньої дії життєві обставини [6, с. 63-66].

В цілому погоджуючись з С. Г. Стеценком щодо використання саме механізму правового регулювання адміністративно-правових відносин в адміністративному законодавстві, ми не погоджуємося з вченим, що юридичні факти не входять до органічних складових вказаного механізму. На нашу думку саме юридичні факти приводять в рух норми права, після чого виникають правовідносини і в подальшому акти реалізації норм права. Відповідно, на нашу думку саме юридичні факти входять до основних складових механізму правового регулювання адміністративних правовідносин.

В цілому на нашу думку сукупність норм, які регулюють порядок здійснення публічних закупівель, необхідно відносити до адміністративно-правових норм. Це впливає з аналізу визначення адміністративно-правової норми, наданого А. Ю. Олійником у підручнику «Правознавство». Вказаний науковець адміністративно-правові норми характеризує як загальнообов'язкові, формально-визначені правила поведінки людини у суспільстві, що встановлюються (санкціонуються) і забезпечуються державою з метою закріплення, регулювання й охорони суспільних відносин у сфері державного управління [7, с. 579]. При цьому на нашу думку сукупність норм, які регламентують порядок, механізм здійснення публічних закупівель, відносяться до одного з напрямів державного управління у сфері організації публічних закупівель, тобто відносяться до адміністративно-правових норм.

Розглядаючи ступінь регулювання економічних відносин в державі нормами адміністративного права представляє інтерес позиція авторів підручника «Адміністративне право України», які зазначають, що до економічної діяльності держави належить діяльність щодо реалізації структурно-галузевої, інвестиційної, амортизаційної політики, антимонопольно-конкурентної і зовнішньоекономічної політики. Відносини у сфері економіки регулюються нормами багатьох галузей права, однак тільки адміністративне право притаманними йому правовими

засобами впорядковує певну частину відносин у сфері економіки, надаючи їм організаційного змісту [8, с. 10].

Саму економіку З. Р. Кісіль, Д. В. Швець, Є. В. Кобко, визначають як складну поліструктурну систему суспільних взаємозв'язків, яка функціонує з метою задоволення матеріальних потреб суспільства. Основними суб'єктами адміністративно-правового регулювання в сфері економіки є: Президент України; КМУ; профільні міністерства, комітети, відомства; місцеві державні адміністрації; виконавчі органи сільських, селищних, міських рад. Вчені зазначають, що одним з основних завдань Міністерство економіки є забезпечення формування та реалізації державної політики у сфері публічних закупівель [9, с. 604, 608, 611].

Система органів публічного адміністрування економіки зумовлена її структурою, а також формами і методами, які використовуються в процесі публічного адміністрування. Адміністрування економіки здійснюється на загальнодержавному (надгалузевому), галузевому та муніципальному рівнях [10, с. 338].

В. В. Баштанник, І. Д. Шумляєва визначають державне управління економікою, як адміністративно-правове регулювання в галузі економічних відносин, яке здійснюється на підставі законодавства шляхом прямого впливу на господарську діяльність суб'єктів економічних відносин, видання управлінських актів, яких мають додержуватися всі учасники суспільних економічних відносин, створення і забезпечення ефективного функціонування фінансової і податкової систем, регулювання товарообігу, обмеження монополізму, – з метою забезпечення стабільного функціонування і послідовного розвитку тієї чи іншої галузі економіки, впровадження нових технологій і інформатизації промислового процесу [11, с. 136].

За результатами наукового дослідження Н. Ю. Цибульник зробила висновок, що предмет правового регулювання та забезпечення публічних закупівель складають адміністративно-правові та публічно-приватні відносини. Зазначає, що стрижневу роль у сфері публічних закупівель відіграють правовідносини,

які належать до предмету адміністративно-правового регулювання. На її думку відправними класифікаційними ознаками віднесення суспільних відносин у сфері публічних закупівель до предмету адміністративно-правового регулювання та забезпечення є такі характерні риси публічно-закупівельної діяльності, як суспільний інтерес та контроль у сфері публічних закупівель. Публічні закупівлі пропонує розглядати у вузькому та широкому розумінні. У вузькому (з адміністративно-правової точки зору) – як специфічний інструмент адміністративно-правового регулювання та забезпечення праводносин щодо формування, раціонального розподілу та ефективного використання публічних фінансів, що застосовується у процесі реалізації публічного інтересу під час придбання товарів, робіт і послуг за публічні кошти; у широкому – як сукупність суспільних комплексних праводносин, що виникають у процесі задоволення замовником публічних потреб (товари, роботи і послуги) за публічні кошти у порядку, встановленому законодавством України [12, с. 127].

Однак ми не можемо в повній мірі погодитися з Н. Ю. Цибульник, що класифікаційними ознаками віднесення суспільних відносин у сфері публічних закупівель до предмету адміністративно-правового регулювання та забезпечення є такі характерні риси публічно-закупівельної діяльності, як суспільний інтерес та контроль у сфері публічних закупівель. На нашу думку суспільний інтерес має місце у будь-яких правових нормах, тобто не тільки адміністративно-правових. Так само більшість напрямів діяльності повинні мати певну систему контролю, не тільки у сфері державних закупівель.

При цьому цікавим представляється науковий підхід Н. Ю. Цибульник, яка визначає, що адміністративно-правовий механізм регулювання публічних закупівель – це система організаційно-правових засобів, за допомогою яких забезпечується впорядкування, функціонування та розвиток фінансових, управлінських праводносин з приводу розподілу і використання публічних фінансів, призначених для здійснення публічних закупівель

товарів, робіт і послуг, у процесі мобілізації коштів у публічні фонди за рахунок позабюджетних надходжень у ході здійснення публічних закупівель, а також під час контролю за цими процесами. Структуру даного механізму складають адміністративно-правові засоби, до яких належать: 1) адміністративно-правові норми у сфері публічних закупівель; 2) адміністративні праводносини у сфері публічних закупівель; 3) інтерпретаційні акти (акти тлумачення) адміністративно-правових норм у сфері публічних закупівель; 4) акти правозастосування адміністративно-правових норм у сфері публічних закупівель [12, с. 128].

Однак з думкою Н. Ю. Цибульник ми погоджуємося не в повній мірі, науковець не зазначила важливої складової, без якої механізм адміністративно-правового регулювання не запуститься – саме юридичні факти.

Висновки.

Таким чином, враховуючи наукову позицію А. С. Васильєва та В. В. Іванова, механізм адміністративно-правового регулювання публічних закупівель включає в себе:

1. Норми адміністративного права, які закріплюють порядок проведення публічних закупівель, в яких визначено суб'єкти публічних закупівель, їх права та обов'язки, юридичні факти, за наявності норми права починають діяти, а також державно-примусові заходи, що застосовуються у разі невиконання визначених правових вимог щодо порядку здійснення публічних закупівель.

2. Праводносини у сфері публічних закупівель, які дозволяють реалізувати законні інтереси, права та свободи й забезпечити виконання обов'язків конкретними суб'єктами публічних закупівель.

3. Юридичні факти, які встановлюють конкретні обставини, за наявності яких «включається» механізм адміністративно-правового регулювання публічних закупівель. Зв'язок між суб'єктами праводносин їх взаємні права та обов'язки виникають на основі норм права та за наявності юридичних фактів.

4. Акти реалізації права, як результат адміністративно-правових відносин (пра-

вовідносин) у сфері публічних закупівель, як активні дії щодо дотримання вимог правових норм, виконання зобов'язувальних правових розпоряджень і використання можливостей, що надаються адміністративно-правовими нормами) у сфері публічних закупівель. Серед актів реалізації права потрібно виділити правозастосовні акти, що передбачає видання державно-владного акта у випадках, коли суб'єкти права самі, без втручання держави в особі його компетентних органів, не можуть реалізувати свої права та виконати обов'язки. Необхідність у виданні правозастосовних актів виникає у випадках, коли самі норми права передбачають, що індивідуалізація прав та обов'язків здійснюється органами держави, посадовими особами, а не учасниками правовідносин, або у випадках, коли суб'єкти правовідносин у сфері публічних закупівель поводяться протиправно. Правозастосовні акти від імені держави персоніфікуються права та обов'язки учасників правовідносин у сфері публічних закупівель, індивідуалізуються санкції правових норм.

Список використаної літератури:

1. Зварич Р. В. Трансформація регулятивної функції права: історико-правове та компаративне дослідження : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.01 / Приватний вищий навчальний заклад «Університет Короля Данила». Івано-Франківськ, 2019. 448 с.
2. Теория права и государства : учебник / А. С. Васильев и др. Харьков : Одиссей, 2007. 480 с.
3. Загальна теорія держави і права : підручник / М. В. Цвік та ін. Харків : Право, 2010. 584 с.
4. Загальна теорія держави і права : навч. посіб. / Колодій А. М. та ін. ; за ред. В. В. Копейчикова. Київ : Юрінком Інтер, 2000. 312 с.
5. Адміністративне право України. Академічний курс : у 2 т. / відпов. ред. В. Б. Авер'янов. Київ : Юридична думка, 2004. Т. 1. 584 с.
6. Стеценко С. Г. Адміністративне право України : навч. посіб. Київ : Атіка, 2007. 624 с.
7. Правознавство : підручник / С. Е. Демський та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2002. 736 с.
8. Адміністративне право України. Академічний курс : у 2 т. / відпов. ред. В. Б. Авер'янов. Київ : Юридична думка, 2005. Т. 2. 624 с.
9. Кісіль З. Р., Швець Д. В., Кобко Є. В. Адміністративне право : навч. посіб. Одеса : Гельветика, 2022. 934 с.
10. Адміністративне право : підручник / Ю. П. Битяк та ін. Харків : Право, 2020. 392 с.
11. Баштанник В. В., Шумляєва І. Д. Адміністративне право : навч. посіб. Вид. 2-ге, переробл. і доповн. Дніпро : ДРІДУ НАДУ, 2018. 200 с.
12. Цибульник Н. Ю. Адміністративно-правове забезпечення публічних закупівель в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Науково-дослідний інститут публічного права. Київ, 2018. 149 с.

Kuptsov M. V. On the main provisions of the mechanism of administrative and legal regulation of public procurement in Ukraine

The article is devoted to the study of the main provisions of the mechanism of administrative and legal regulation of public procurement in Ukraine.

In the author's opinion, the set of norms that regulate the procedure and mechanism for carrying out public procurements belong to one of the areas of state administration in the field of organizing public procurements, that is, they belong to administrative and legal norms.

The author came to the conclusion that the mechanism of administrative and legal regulation of public procurements includes:

norms of administrative law that establish the procedure for conducting public procurements, which define the subjects of public procurements, their rights and obligations, legal facts that, if there is a rule of law, come into effect, as well as state coercive measures that are applied in case of failure to comply with certain legal requirements regarding the procedure for carrying out public procurements;

legal relations in the field of public procurements that allow the realization of legitimate interests, rights and freedoms and ensure the fulfillment of obligations by specific subjects of public procurements;

legal facts that establish specific circumstances, in the presence of which the mechanism of administrative and legal regulation of public procurement is "turned on", the connection between the subjects of legal relations, their mutual rights and obligations arise on the basis of legal norms and in the presence of legal facts;

acts of implementing the right, as a result of administrative and legal relations (legal relations) in the field of public procurement, as active actions to comply with the requirements of legal norms, fulfill binding legal orders and use the opportunities provided by administrative and legal norms) in the field of public procurement.

Among the acts of implementing the right, the author distinguishes law enforcement acts, which provide for the issuance of a state authority act in cases where the subjects of law themselves, without the intervention of the state in the person of its competent bodies, cannot exercise their rights and fulfill their obligations. It is noted that law enforcement acts on behalf of the state personify the rights and obligations of participants in legal relations in the field of public procurement, and individualize the sanctions of legal norms.

Key words: *public procurement, legal regulation mechanism, administrative-legal regulation mechanism, administrative-legal relations.*